

Sygn. akt IV Ua 33/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 marca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2023 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

z 2 lipca 2021 roku Nr (...)

przy udziale zainteresowanego (...) Sp. z o.o. (...) w Daszynie

o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne, zwrot pobranych świadczeń wraz z odsetkami

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 listopada 2022 roku sygn. akt IV U 72/22

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 33/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 lipca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.:

-odmówił wnioskodawcy T. G. prawa do zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 08 stycznia 2021r. do 13 stycznia 2021r.,

- odmówił prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego od 14 stycznia 2021r.

do 13 maja 2021r.,

- zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu chorobowego za okres od 8 stycznia 2021r. do 13 maja 2021r. w łącznej kwocie 15.123,42 zł oraz zapłaty odsetek.

W uzasadnieniu wskazał, że zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne nie przysługują za okresy niezdolności do pracy przypadającej w okresie tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności z wyjątkiem przypadków, w których prawo do zasiłku wynika z ubezpieczenia chorobowego osób wykonujących odpłatnie pracę na podstawie skierowania do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania.

Z postępowania przeprowadzonego przez ZUS II Oddział w Ł. wynika, że od 08 stycznia 2021r. do 07 czerwca 2022 r. ubezpieczony przebywa w Zakładzie Karnym w S., a zatem utracił prawo do świadczeń od dnia osadzenia.

Od powyższej decyzji T. G. wniósł odwołanie, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i stwierdzenie, że nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Wskazał, że żądana kwota, wbrew twierdzeniom ZUS, nie jest kwotą pobraną przez niego nienależnie .

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w decyzji.

Wyrokiem z 13 grudnia 2021r. wydanym w sprawie IV U 171/21 Sąd Rejonowy w Sieradzu zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że odwołujący nie jest zobowiązany do zwrotu pobranych świadczeń w postaci zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego oraz oddalił odwołanie w pozostałej części .Wyrokiem z 14 marca 2022r. wydanym w sprawie IV Ua 4/22, Sąd Okręgowy w Sieradzu uchylił zaskarżony wyrok znosząc postępowanie w sprawie poczynając od 30 listopada 2021r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sieradzu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

Wezwany do udziału w sprawie zainteresowany (...) Sp. z o.o. (...) w D. pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Wyrokiem z 24 listopada 2022r. Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił odwołanie.

Wyrok zapadł po następujących ustaleniach i ocenie prawnej:

T. G. był niezdolny do pracy od 16 czerwca 2020r. do 20 czerwca 2020r. oraz od 21 lipca 2020r. do 13 stycznia 2021 r. i za ten okres pracodawca (...) Sp. z o. o. Oddział (...) w D. jako płatnik składek wypłacił mu zasiłek chorobowy.

W dniu 25 listopada 2020r. oraz w dniu 7 stycznia 2021 r. T. G. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. W formularzach wniosków zawarte było pouczenie o okolicznościach pozbawiających prawa do świadczenia rehabilitacyjnego , w tym pobyt w areszcie tymczasowym lub odbywanie kary pozbawienia wolności.

Decyzją z dnia 16 grudnia 2020r. ZUS II Oddział w Ł. przyznał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 14 stycznia 2021r. do 12 lutego 2021r. Kolejną decyzją z 19 stycznia 2021 przedłużył uprawnienia do tego świadczenia do 13 maja 2021 r. Decyzje ZUS były doręczone do płatnika składek. W obu decyzjach zawarto pouczenie, że o okolicznościach mających wpływ na uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego należy niezwłocznie powiadomić podmiot dokonujący jego wypłaty.

W uzasadnieniu obydwu decyzji wskazano, że świadczenie będzie wypłacane przez płatnika składek, który ustali jego wysokość.

W piśmie procesowym z 17 listopada 2021 r. płatnik składek (...) Sp. z o.o. (...)w D. podał, że do 31 października 2021r., tj. do upływu terminu obowiązywania umowy o pracę zawartej na czas określony, T. G. nigdy nie informował pracodawcy, że przebywa w zakładzie karnym. Nadto pracodawca podał , że:

zasiłek chorobowy za okres od 8 stycznia 2021r. do 13 stycznia 2021 w kwocie 670,32 zł, jak również świadczenie rehabilitacyjne za okres od 14 stycznia 2021r. do 31 stycznia 2021 r. w kwocie 2.262,24 zł zostały przez płatnika (...) Sp. z o.o. Oddział w D. wypłacone w dniu 8 lutego 2021r.,

świadczenie rehabilitacyjne w kwocie 3.519,04 zł okres od 1 lutego 2021r. do 28 lutego 2021r., zostało wypłacone przez płatnika w dniu 8 marca 2021

za okres od 1 marca 2021r. do 31 marca 2021r. w kwocie 3.896,08 zł wypłacone w dniu 8 kwietnia 2021r.,

za okres od 1 kwietnia 2021r. do 30 kwietnia 2021r. w kwocie 3.414,25 zł wypłacone w dniu 6 maja 2021 r.,

za okres od 1 maja 2021 r. do 13 maja 2021 r. w kwocie 1.361,49 zł wypłacone w dnia 8 czerwca 2021r.

Zasilek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z funduszu chorobowego za okres od 8 stycznia 2021r. do 13 maja 2021r. zostało przez płatnika wypłacone T. G. w łącznej kwocie 15.123,42 zł.

W okresie od 08 stycznia 2021 r. do 07 czerwca 2022r. ubezpieczony T. G. przebywał w Zakładzie Karnym w S..

A. D., - dyrektor personalny w (...) Sp. z o.o. (...) w D. i w fabryce (...), pamięta, że T. G. był na świadczeniu rehabilitacyjnym. Gdy zakończyła się płatność świadczenia rehabilitacyjnego, a pracownik T. G. nie stawiał się w pracy w fabryce (...), była to nieobecność nieusprawiedliwiona. W związku z tym pracownicy działu personalnego próbowali skontaktować się z T. G., ale nie mogli nawiązać z nim kontaktu. Nie wcześniej niż w czerwcu 2021r. matka T. G. była u A. D. z prośbą, aby nie zwalniać syna z pracy, gdyż ona robi wszystko, aby syn wyszedł na wolność. Matka T. G. była w zakładzie pracy już po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego. Rozmowy z matką T. G. odbywały się na zasadzie wysłuchania. Na pewno A. D. nie miała informacji telefonicznej od T. G. o jego pobycie w areszcie, czy w zakładzie karnym. Wcześniej żadne pismo informujące o pobycie w areszcie, czy zakładzie karnym nie wpłynęło. Gdyby płatnik składek miał oficjalną taką informację, to wypłata świadczenia rehabilitacyjnego dla pracownika byłaby wstrzymana.

Odwołujący kilkakrotnie kontaktował się telefonicznie z ZUS po osadzeniu w Zakładzie Karnym w S.. Pytał, czy będzie miał przedłużone świadczenie rehabilitacyjne w sytuacji, gdy jest osadzony. Informowano go, że dostanie wezwanie na komisję lekarską. W dniu 03 marca 2021 r. został przetransportowany z Zakładu Karnego w S. do ZUS w Z., gdzie został zbadany przez Lekarza Orzecznika ZUS.

W aktach sprawy prowadzonej przez ZUS II Oddzia# znajduje si# protokół# sporz#dzony przez pracownika Wydzia#u Orzecznictwa Lekarskiego z 26 stycznia 2021r., w którym T. G.

Powyższe ustalenia Sąd Rejonowy poczynił na podstawie dokumentów zawartych w aktach ZUS dot. spornych świadczeń przyznanych odwołującemu decyzjami ZUS, oraz na podstawie zeznań świadka A. D. - dyrektorki personalnej (...) Sp. z o.o. (...) w D.. Sąd I instancji podkreślił zeznania w.w świadka, z których wynika, że do czasu zakończenia wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego nie miała żadnej oficjalnej informacji o pobycie T. G. w areszcie lub w zakładzie karnym. Natomiast matka T. G. zjawiała się u niej nie wcześniej niż w czerwcu 2021 r. prosząc aby nie zwalniać syna z pracy. Było to już po zakończeniu wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego. Wobec treści tych zeznań, Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom odwołującego, że telefonował do A. D. informując o pobycie w zakładzie karnym. Sąd Rejonowy wskazał przy tym, że odwołujący zmienia w tym zakresie swoje stanowisko, zeznając wcześniej, iż nie napisał do zakładu pracy pisma informującego, że przebywa w zakładzie karnym, ponieważ nie chciał zamknąć sobie drogi powrotu do pracy. W świetle tych zeznań i zeznań świadka A. D. , Sąd Rejonowy stwierdził także, iż zeznania rodziców H. G. i Z. G., którzy twierdzą, że od razu po aresztowaniu syna pojechali do zakładu pracy, stanowią linię obrony przyjętą przez odwołującego. Sąd Rejonowy zaakcentował przy tym zeznania świadka H. G. z których wynika, iż rozmowa miała na celu przede wszystkim to, aby syn nie został zwolniony z pracy po opuszczeniu zakładu karnego i kwestia ewentualnego zwolnienia z pracy pojawiła się, gdy zakończył się okres świadczenia rehabilitacyjnego, kiedy to pracownicy działu personalnego usiłowali skontaktować się z T. G. i ustalić, dlaczego nie przychodzi do pracy, ponieważ ma nieobecność nieusprawiedliwioną.

Przechodząc do oceny prawnej Sąd uznał odwołanie za niezasadne, uznając, że zasilek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne za okres od 8 stycznia 2021 r. do 13 maja 2021 r., wypłacone przez zakład pracy – płatnika składek (...) Sp. z o.o. (...) w D., nie przysługiwały T. G., gdyż w tym czasie przebywał w zakładzie karnym. Sąd I instancji powołał się na przepis art. 12 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2022 r. poz. 1732), zgodnie z którym zasilek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy przypadającej w okresie tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem przypadków, w których

prawo do zasiłku wynika z ubezpieczenia chorobowego osób wykonujących odpłatnie pracę na podstawie skierowania do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania. Na mocy art. 22 przepis ten ma zastosowanie również do świadczenia rehabilitacyjnego.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy, w szczególności po wysłuchaniu zeznań świadka A. D. – dyrektorki personalnej (...) Sp. z o.o. (...) w D., Sąd stwierdził że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. jest prawidłowa. Z zeznań w.w świadka stanowczo wynika, że zakład pracy do zakończenia wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego nie miał wiedzy o pobycie odwołującego w areszcie, czy w zakładzie karnym,

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2022r. poz. 1009) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego.

Zgodnie z art. 84 ust. 2 za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczone o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego

świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Sąd Rejonowy podkreślił, że odwołujący T. G. był prawidłowo pouczone, że w okresie przebywania w areszcie lub zakładzie karnym świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje. Pouczenie takie było zamieszczone na formularzu wniosku o przyznanie tego świadczenia, które odwołujący składał w listopadzie 2020r. i w 7 stycznia 2021r. Natomiast w decyzjach przyznających

świadczenie rehabilitacyjne były informacje o wypłacie świadczenia przez pracodawcę jako płatnika składek oraz o konieczności zgłaszania płatnikowi wszelkich okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń. Odwołujący T. G., wbrew temu co twierdził w toku postępowania, nie zawiadomił płatnika składek (...) Sp. z o.o. Oddział (...) w D., że przebywa w zakładzie karnym. Tym samym wypłacony zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne za okres od 8 stycznia 2021r. do 13 maja 2021r. w kwocie 15.123,42 zł zostały przez niego nienależnie pobrane i winny zostać zwrócone.

Odnosząc się do powoływanego przez wnioskodawcę zawiadomienia ZUS o pobycie w zakładzie karnym, Sąd Rejonowy podniósł, że odwołujący kontaktował się z ZUS, gdyż był zainteresowany przedłużeniem świadczenia rehabilitacyjnego, natomiast to nie Oddział ZUS dokonywał wypłaty świadczeń. W oparciu o powyższe i na podstawie powołanych przepisów Sąd Rejonowy oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony T. G. , zaskarżając wyrok w całości.

Powyzszemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów procedury tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuzasadnione poczynienie ustaleń na podstawie zeznań świadka A. D., która w swoich zeznaniach mija się z prawdą, iż o pobycie odwołującego się w zakładzie karnym dowiedziała się dopiero po upływie okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, w czerwcu 2021 r., w sytuacji gdy o osadzeniu świadek wiedziała od samego początku od rodziców i w dniu 19 maja 2021 r. sama wystawiała zaświadczenie w przedmiocie udzielenia zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, w trakcie której wnioskodawca wykonywałby pracę na rzecz pracodawcy, co było uzgodnione z pracodawcą - w tym celu w zaświadczeniu wskazane są dokładne godziny pracy wraz z informacją, że godziny te często ulegają przedłużeniu o około 1 godzinę. Apelujący wniósł o dopuszczenie dowodu z przedmiotowego zaświadczenia w celu wykazania, że świadek A. D. zeznała nieprawdę, a w konsekwencji w celu

wykazania, że zakład pracy był poinformowany o przebywaniu w zakładzie karnym. Zdaniem apelującego naruszenie przepisów procedury tj. art. 233 § 1 k.p.c. wynika także z nieuzasadnionej odmowy wiary zeznaniom rodziców, w sytuacji gdy zeznania są spójne, logiczne i wynikają z całokształtu materiału dowodowego.

Apelujący wniósł także o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci umowy o pracę w celu wykazania, że przed osadzeniem w zakładzie pracy wykonywał pracę w systemie zmianowym, a po osadzeniu w zakładzie karnym wspólnie z pracodawcą ustalił nowe godziny pracy na potrzeby wykonywania pracy zarobkowej w okresie odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, ujęte w zaświadczeniu o zatrudnieniu z 19 maja 2021 r.

Apelujący podniósł także, iż jego rodzice - wbrew temu co ustalił Sąd I instancji - nie byli w zakładzie pracy po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego, lecz w niedługim czasie po osadzeniu, pozostawali w stałym kontakcie z pracodawcą, m.in. odbierali w imieniu odwołującego zaświadczenie z 19 maja 2021 r., informowali o treści poszczególnych orzeczeń i perspektywach na opuszczenie zakładu pracy i powrotu do pracy przez syna. Nadto apelujący wskazał, że od razu po osadzeniu poinformował ZUS o fakcie pobytu w zakładzie karnym. Pracownicy ZUS nie poinformowali, że jego obowiązkiem było poinformowanie pracodawcy, a nie ZUS. Abstrahując jednakże od nieudzielenia niezbędnych informacji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, apelujący wskazał, że poinformował pracodawcę o osadzeniu, czego dowodem jest zarówno zaświadczenie o zatrudnieniu z 19 maja 2021 r., jak i zeznania rodziców. Apelujący podniósł także, iż zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Sieradzu całkowicie zmienił wcześniejszy wyrok wydany w niniejszej sprawie, mimo iż Sąd Okręgowy w swoim orzeczeniu nie wskazał na jakiegokolwiek merytoryczne nieprawidłowości orzeczenia Sądu Rejonowego.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie, że nie jest zobowiązany do zwrotu pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 8 stycznia 2021 r. do 13 maja 2021 r. w łącznej kwocie 15 123,42 zł oraz do zapłaty odsetek.

W odpowiedzi na apelację, organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji, podzielając ustalenia i ocenę prawną Sądu I instancji.

(...) sp. z o.o. (...) w D. wniósł o oddalenie apelacji w całości jako niezasadnej, pominięcie jako spóźnione wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji lub ich pominięcie jako nieprzydatnych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Jej zarzuty sprowadzają się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Postawienie zarzutu obrazu art. 233§ 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący może tylko wskazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyrok S.N. Z 18.06.2004r. CK 369/03). Apelujący temu obowiązkowi nie sprostał, przedstawiając własną wersję o posiadaniu przez pracodawcę wiedzy o jego osadzeniu w zakładzie karnym, w okresie pobierania i wypłaty zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. W tym zakresie odwołujący kwestionuje zeznania świadka A. D. – dyrektorki personalnej (...), na podstawie których między innymi Sąd Rejonowy poczynił ustalenia. Sąd Okręgowy nie podzielił tego zarzutu apelacji, gdyż Sąd Rejonowy ustalił prawidłowo stan faktyczny sprawy i dokonał prawidłowej jego oceny, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów z art. 233§ 1 k.p.c.

Nie budzi wątpliwości, że wypłacony wnioskodawcy zasiłek chorobowy za okres od 8 stycznia 2021r. do 13 stycznia 2021r. i świadczenie rehabilitacyjne za okres od 14 stycznia 2021r. do 13 maja 2021r. są świadczeniami nienależnymi, gdyż nabycie prawa do obu tych świadczeń wyklucza powołany przez sąd meriti art. 12 ust. 2 pkt 3 w związku z art. 22 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i

macierzyństwa (Dz.U. z 2022 r. poz. 1732), a to z uwagi na odbywanie przez odwołującego kary pozbawienia wolności w okresie od 8 stycznia 2021r. do 7 czerwca 2022r. W sporze pozostaje natomiast moment powzięcia przez pracodawcę wiedzy o pobycie odwołującego w zakładzie karnym, po przyznaniu prawa do obu świadczeń i ich wypłacie. Wbrew twierdzeniu apelującego, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że nastąpiło to po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Dopiero wtedy matka wnioskodawcy, przyszła na rozmowę do dyrektorki personalnej (...) A. D., prosząc o niezwalnianie syna z pracy, gdyż robi wszystko aby syn wyszedł na wolność, co wynika z zeznań A. D., którym nie sposób odmówić wiary. Istotne w tym zakresie są także ustalenia Sądu I instancji, poczynione w oparciu o zeznania w.w świadka, a których apelujący nie kwestionuje, że po zakończeniu płatności świadczenia rehabilitacyjnego odwołujący nie stawiał się do pracy w fabryce (...) i jak świadek podała, była to nieobecność nieusprawiedliwiona i dlatego pracownicy działu personalnego próbowali się skontaktować z wnioskodawcą, ale bezskutecznie. Zatem zeznania świadka A. D., wbrew błędnemu twierdzeniu apelacji „nie mijają się z prawdą”. Prawidłowe są zatem ustalenia i ocena Sądu I instancji, że informację o pobycie wnioskodawcy w zakładzie karnym pracodawca powziął w rozmowie z matką wnioskodawcy, po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego (świadczenie przyznano na okres do 13 maja 2021r.).

Z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji w omawianym zakresie i jego oceną koresponduje także - wbrew błędnemu twierdzeniu apelacji - załączone do apelacji zaświadczenie o zatrudnieniu z 19 maja 2021r. wystawione przez pracodawcę, a podpisane przez A. D. (k. 130), które - jak wywodzi apelacja - odebrali rodzice. Apelujący nie wykazał zatem, że zakład pracy posiadał wiedzę o pobycie wnioskodawcy w zakładzie karnym w okresie pobierania świadczeń. Powoływane przez apelanta zeznania rodziców będących wszak w kontakcie z odwołującym – jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy- prezentują przyjętą przez odwołującego linię obrony. Co więcej, wywody apelacji o

„ stałym kontakcie” rodziców z pracodawcą są gołosłowne, a zeznania rodziców wnioskodawcy do takiego wnioskowania w ogóle nie prowadzą.

Z kolei o braku poinformowania pracodawcy przez odwołującego o przyczynach nieobecności w pracy po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, świadczą zeznania samego odwołującego (k. 113 verte) - „ja nie pisałem pisma do zakładu pracy, gdyż nie chciałem się wygłupić, aby nie zamknąć sobie drogi powrotu do pracy”. Zeznania te pozostają w sprzeczności z twierdzeniem apelującego o poinformowaniu przezeń pracodawcy o osadzeniu w zakładzie karnym.

Poinformowanie ZUS o pobycie w zakładzie karnym, nie zmienia prawidłowej oceny Sądu I instancji o posiadaniu przez odwołującego wiedzy, iż płatnikiem obu świadczeń był pracodawca, a nie ZUS. Jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, T. G. został o tym poinformowany, tak w treści decyzji przyznających prawo do świadczeń, jak i taka informacja jest zamieszczona w złożonych przezeń formularzach wniosku o świadczenie. Natomiast informacja o okolicznościach pozbawiających prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest zawarta w składanym przez T. G. formularzu wniosku o to świadczenie.

Co do poinformowania ZUS przez wnioskodawcę o pobycie w zakładzie karnym, to informacja ta spowodowała wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez organ rentowy i wezwanie pracodawcy będącego płatnikiem zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, do podania informacji o wypłacie na rzecz ubezpieczonego obu tych świadczeń.

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy, podzielić należy ocenę Sądu I instancji, że pobrany przez wnioskodawcę zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne za okresy objęte zaskarżoną decyzją, są świadczeniami nienależnymi i podlegają zwrotowi z mocy art. 84 ust. 2 pkt.1 ustawy systemowej.

Apelacja jako bezzasadna podlega więc oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

Ubocznie należy podnieść, iż powodem uchylecia przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Rejonowego wydanego w niniejszej sprawie w dniu 14 marca 2022r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, była stwierdzona z urzędu

nieważność tego postępowania. Tym samym z mocy art. 386§ 2 k.p.c., Sąd Okręgowy nie rozpoznawał apelacji co do istoty i nie wypowiadał się co do zasadności bądź niezasadności wyroku Sądu Rejonowego z 13 grudnia 2021r.